

se helyettesíti. Ez az ékszer bizonyítja, hogy a már halálra ítélt főhős voltaképp az ítéletet hozó király fia, akit egy fényes jóságot megakadályozására hajítottak annak idején a tengerbe. S mi sem természetesebb, mint hogy az opera befejezésében maga a nép oldja föl a súlyos ítéletet s ajándékozza meg boldogsággal az egymást már elveszítettnek hitt szerelmeseket.

Vivaldi zeneszerzői géniusza ekkor ragyogott teljes fényében és pompájában. Talán nincs még egy olyan színpadi műve, amelyben ennyire ügyelt volna az alakok árnyalt jellemzésére; a csendes, elmélyült, már-már patetikus líra éppúgy helyet kap a zenei szövetben,

mint az izzó drámaiság. Hősetnek elhisszük, hogy hús-vér emberek, akik általános emberi kérdésekkel vívódnak, s amikor boldogságukat látjuk-halljuk, egy pillanatra a magunk életére és a magunk remélt örömeire gondolunk.

A felvétel dicsőségére válik a magyar hanglemezyártásnak. Szekeres Ferenc pompás stílusérzékkel vezényli a Budapesti Madrigalkórust és az Állami Hangversenyzenekart; a szólisták (Takács Klára, Zempléni Mária, Kovács Kolos, Miller Lajos, Horváth József, Káplán György és Gáti István) pedig olaszos fényvel és finomsággal viszik diadalra a művet.

(R. L.)

Tájékoztató

PARANCS JÁNOS GRAVES-DÍJA

A neves angol íróról, gondokodóról, Robert Graves-ről elnevezett jutalomdíj idei ki-tüntetettje Parancs János költő. A díjat a Vigilia 1979 januári számában megjelent versciklusáért (Tizenhárom sor a csalódásról, Apokaliptikus délután, Patthelyzet, Minden olyan) kapta.

A GONDOLAT KIADÓ új kötetei közül említést érdemel mindenekelőtt Kurt Waldheimnek, az ENSZ főtitkárának könyve, a Nehéz mesterség, mely a főtitkár és az ENSZ felelősségteljes tevékenységébe enged mélyebb bepillantást. Megrázóak azok a szavai, amelyek szinte látomászerűen vetítik elének egy eljövendő békés világ képét, melyben „kormányok és népek megtanulnak érdekközösségben tevékenykedni — írja Kurt Waldheim —, s erőfeszítéseiket összehangolva szolgálják a nagy közös célokat; olyan világ, amelyben a kölcsönös megértés háttérbe szorítja az előítéleteket, kiküszöböli a jelentéktelen, de gyakran veszélyes viszályokat, s az ésszerűség és az együttműködés szelleme inkább az erősek erénye lesz, mint érv, amelyre a gyöngék hivatkoznak; olyan világ, amelyben a kölcsönös függés hatóerővé válik, de egyszersmind hagyja kibontakozni a sokféleséget és a szabadságot. Az eljövén-

dő világban egyetemesen tartsák tiszteletben az igazságot, a személyiség méltóságát és az emberi jogokat, aknázzák ki az erőforrásokat a közösség javára, és osszák el méltányosabban, a szegénység, az éhség és a betegség pedig nagymértékben szoruljon vissza. Ezt a világot a benne uralkodó béke kedvezőbbé tenné az emberek alkotó szellemének kibontakoztatására, és biztatóbbá a jóakarató rend keretében megnyilvánuló szabad kifejeződés számára.”

Nicolae Balota a filozófia és az abszurd, az abszurd irodalmi ősei és előfutárai, valamint az abszurd irodalom jelentős művelői elemzésével, hatáskutatásával, tematikus feldolgozásával foglalkozik az Abszurd irodalom című kötetében. A kötet régi hiányt pótol, s Balota munkája csaknem úttörő jellegűnek számít hazai könyvkiadásunkban. Ez még akkor sem tagadható, ha jó néhány megálapításával — többek közt a keresztény gondolkodókról és a transzcendens irányba forduló írókról és filozófusokról tett értékelésével — kedvünk volna vitatkoznunk. — A Konstruktivizmus című dokumentum-gyűjtemény a művészeti mozgalom keletkezését, fejlődését, maig tartó hatását és élő hagyományát kísérel végig az „izmus” kiáltványai, program-cikkei és értékelései nyomán. Több, mint kuriózum, de kevesebb annál, amit valójában a kötettől vártunk.